

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/22/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416204047
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2020:8416204047.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu : Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: H. Y., W.. X.X.XXXX, F. C. XXX, o zaplatenie 1.805,99 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 376,86 eur v mesačných splátkach po 100 eur, splatných vždy do 25. dňa v mesiaci, so splatnosťou prvej splátky 25. deň mesiaca nasledujúceho po právoplatnosti tohto rozsudku, a to tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.
II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovanému náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 14.07.2016 domáhala na žalovanom zaplatenia 1.805,99 eur spolu úrokmi vo výške 28% ročne zo sumy 1.805,99 eur od 19.08.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodnila tvrdeniami, že dňa 23.04.2009 uzavrela so žalovaným podľa § 269 ods. 2, § 708 nasl. a § 716 a nasl. Obchodného zákonníka zmluvu o bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej pre žalovaného zriadila a následne viedla účet s číslom L. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Tieto skutočnosti preukazujú k žalobe pripojené výpisu z účtu. Súčasťou zmluvy sú obchodné podmienky banky pre poskytovanie jednotlivých bankových produktov a všeobecné obchodné podmienky banky. Žalovaný svojim podpisom potvrdil, že sa s nimi riadne oboznámil. Podľa zmluvy je banka oprávnená za poskytovanie svojich produktov a služieb účtovať na ľarchu vedeného účtu poplatky podľa aktuálneho sadzobníka poplatkov banky, a klient je povinný mať na účte dostatok prostriedkov na vykonanie požadovaných transakcií, vrátane zaplatenie poplatkov a akýchkoľvek záväzkov voči banke (bod 3.8. všeobecných zmluvných podmienok). Žalovaný porušil túto povinnosť. Na účte sa dostal do nepovoleného prečerpania. Preto účet žalovaného zatvorila. Pred uzatvorením účtu dňa 18.08.2015 vykonala internú účtovnú transakciu, ktorou debetný zostatok na účte previedla na svoj vnútorný pohľadávkový účet č. L. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX. Táto vnútorná transakcia banky má popis „Bezhotovostný prevod Vyrovnanie zostatku zatvoreného účtu“ alebo „Prevedenie dlhu klienta“. Podľa bodu 3.12 všeobecných obchodných podmienok banky majiteľ účtu je povinný nepovolené prečerpanie bez zbytočného odkladu vyrovnať. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úroky vypočítané na základe úrokovej sadzby pri nepovolenom prečerpaní účtu. Nepovolené prečerpanie predstavuje žalovanú istinu 1.805,99 eur. Úroková sadzba pri nepovolenom prečerpaní podľa vývesky úrokových sadzieb banky platná od 01.07.2012 predstavuje 28% ročne.

3. Na preukázanie svojich tvrdení v žalobe žalobkyňa označila a spolu so žalobou predložila listinné dôkazy označené ako „Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb“, „Všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko a.s.“, účinné od 01.07.2016, „Sadzobník poplatkov Prima banka Slovensko a.s.“ účinný od 01.07.2016, výpis z účtu č. L. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX ku dňu 18.08.2015.

4. V rámci prípravy pojednávania súd podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku uznesením zo dňa 05.09.2018 č.k. 5Csp 22//2016-23 vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 10.09.2018. Žalovaný sa k žalobe v stanovenej lehote nevyjadril.

5. Na výzvu súdu zo dňa 25.03.2019 na doplnenie skutkových tvrdení v žalobe žalobkyňa reagovala podaním zo dňa 03.04.2019 doručeným súdu dňa 08.04.2019. V podaní uviedla, že na základe návrhu žalovaného o poskytnutí služby „Povolené prečerpanie na osobnom účte“ zriadila žalovanému podľa čl. III. písm. U, body 1., 2. a 11. všeobecných obchodných podmienok banky účinných od 01.12.2009 povolené prečerpanie na jeho účte tak, ako to vyplýva z výpisov z účtu žalovaného za rozhodné obdobie predložených spolu s podaním. Výška debetného limitu k 14.04.2010 bola 1.000 eur s úrokovou sadzbou 16,9 % ročne. Od 19.07.2012 bola 1.500 eur s úrokovou sadzbou 16,9 % ročne. Povolené prečerpanie je úverom, ktorý dlžník čerpá naraz alebo po častiach, vo výške a v termínoch podľa svojej potreby, do výšky poskytnutého limitu a nad rámec aktuálneho zostatku na účte. Splácanie sa uskutočňuje automaticky priebežným znižovaním záporného salda na účte klienta, na ktorom bolo prečerpanie povolené, nie vo vopred určených splátkach. Žalovaný opakovane porušoval zmluvu tým, že prekračoval limit povoleného prečerpania. Preto banka v súlade so všeobecnými obchodnými podmienkami znížila limit povoleného prečerpania na nulu. Po tomto znížení limitu sa dlh žalovaného navýšil z právneho titulu prekročenia, ktoré je upravené § 2 písm. f) a § 18 zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Internou účtovnou transakciou, ktorou banka uzavrela účet žalovaného a previedla debetný zostatok na svoj vnútorný účet, záväzkový vzťah založený zmluvou o bežnom účte zanikol (18.08.2015). V podaní špecifikovala celkový objem jednotlivých kreditných a debetných operácií na účte žalovaného za obdobie od jeho otvorenia (23.04.2009) do uzavretia účtu (18.08.2015), vrátane poplatkov, úrokov a daní. Uviedla, že žalovaná istina je nepovoleným debetom predstavujúcim rozdiel medzi debetnými a kreditnými operáciami, ktorý vznikol v dôsledku omeškania žalovaného s úhradou peňažnej sumy poskytnutej mu v rámci služby povolené prečerpanie.

6. Ďalej uviedla, že poplatky boli na ťarchu účtu žalovaného zaúčtované na základe čl. VI. ods. 4 zmluvy o otvorení účtu, podľa ktorého banka je za poskytovanie produktov a služieb oprávnená účtovať poplatky podľa sadzobníka poplatkov banky v platnom znení. Sadzobník poplatkov tvorí neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Zákon č. 258/2001 Z.z., a ani zákon č. 129/2010 Z.z., neobsahovali ustanovenia, podľa ktorých by všetky náležitosti zmluvy museli byť vyhotovené v jednom dokumente. Záver, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, vyplýva aj z rozsudku Súdneho dvora (EÚ) vo veci C-42/15 (Home Credit c/a Biroová) zo dňa 09.11.2016, a podporuje ho aj vnútroštátna judikatúra, napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 23Co 130/2017-72 zo dňa 14.05.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co 190/2018 zo dňa 15.11.2018, rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co 241/2018 zo dňa 11.12.2018.

7. Uviedla, že sadzba úrokov pri nepovolenom prečerpaní 28% ročne vyplýva z čl. III. písm. A body 23. a 27. všeobecných obchodných podmienok banky platných od 01.12.2009 v spojení s výveskou úrokových sadzieb a ust. § 2 písm. f) a § 18 Zákona č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 tohto zákona. Podľa § 18 ods. 1 tohto zákona postačuje, ak veriteľ informuje spotrebiteľa o úrokovej sadzbe na trvalom médiu. V danom prípade banka zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na webovej stránke www.primabanka.sk/urokove-sadzby/produkty-v-ponuke <<http://www.primabanka.sk/urokove-sadzby/produkty-v-ponuke>> a www.primabanka.sk/urokove-sadzby/produkty-mimo-ponuky <<http://www.primabanka.sk/urokove-sadzby/produkty-mimo-ponuky>>. Zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webovom sídle banky a ich prístupnosťou v obchodných pobočkách banky si banka splnila povinnosť podľa § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Poukázala na judikatúru súdu odôvodňujúcu priznanie požadovaných úrokov, a to rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 5Co 140/2018 zo dňa 19.12.2018 a rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co 4/2018-54 zo dňa 27.03.2018.

8. Spolu s vyjadrením žalobkyňa v prílohe predložila listiny označené ako „Návrh majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte“, „Sadzobník poplatkov Dexia banky Slovensko a.s.“ účinný od 01.12.2008, „Sadzobník poplatkov Dexia banky Slovensko a.s.“ účinný od 04.01.2010, „Sadzobník poplatkov Prima banka Slovensko a.s.“ účinný od 01.08.2013, „Všeobecné obchodné podmienky Dexia banky Slovensko a.s.“ účinné od 01.01.2009, „Všeobecné obchodné podmienky Dexia banky Slovensko a.s.“ účinné od 01.12.2009, „Všeobecné obchodné podmienky - Prima banka Slovensko a.s.“ účinné do 01.07.2013, a výpisy z účtu žalovaného za dobu od 23.04.2009 do 18.08.2015.

9. Uznesením č.k. 5Csp 22/2016-493 zo dňa 28.11.2019 súd vyzval žalovaného na vyjadrenie k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 03.04.2019, ktorým doplnila žalobu, a k pripojeným listinným dôkazom v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie bolo žalovanému doručené dňa 12.01.2020. Žalovaný na výzvu nereagoval.

10. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 23.06.2020 v neprítomnosti žalobkyne, ktorá svoju neúčast' ospravedlnila pracovným zaneprázdnením a hospodárnosťou konania, o odročenie pojednávania nepožiadala. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že keď prešiel do inej banky, nevedel, že niečo žalobkyňi dlží. Dozvedel sa to až po tom, čo mu prišli papiere zo súdu. Uviedol, že je ochotný svoj dlh zaplatiť, avšak nie všetko naraz. Požiadal o splátky v maximálnej výške 100 eur mesačne. Bližšie rozviedol svoje celkové pomery, ktorými žiadosť odôvodňuje. Súd na tomto pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe čiastočne vyhovel tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku. K dôvodom svojho rozhodnutia súd udáva:

11. Žalovaný nepoprel a súd na základe dokazovania vykonaného vo veci v celom rozsahu navrhovanom stranami nemal vážnejšie pochybnosti o skutočnosti, že žalobkyňa a žalovaný dňa 23.04.2009 uzavreli s poukazom na § 269 ods. 2 a § 708 a nasl. Obchodného zákonníka zmluvu označenú ako „Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb“ s klientskym číslom XXXXXX, predmetom ktorej je zriadenie bežného účtu pre žalovaného s číslom XXXXXXXXXX so spôsobom spoplatňovania „Balík výhoda“ a povinnosťou banky zasielať žalovanému mesačné výpisy poštou na adresu jeho trvalého bydliska, a súčasne aj vydanie a podmienky používania platobnej karty Maestro k tomuto účtu (ďalej len „zmluva o bežnom účte“). Predmetom tejto zmluvy o bežnom účte nie je služba povoleného prečerpania na tomto účte žalovaného. Zmluvu o bežnom účte strany uzavreli na dobu neurčitú s tým, že v čl. V. bod 2 zmluvy strany dohodli: „Zmluvné strany sú oprávnené kedykoľvek túto Zmluvu vypovedať s účinnosťou dňom uplynutia najdlhšej výpovednej lehoty stanovenej pre príslušný produkt/službu v obchodných podmienkach pre príslušný produkt/službu zriadený na základe Zmluvy“. Podľa čl. VI. bod 4 zmluvy o bežnom účte: „Za poskytovanie produktov/služieb je banka oprávnená zúčtovať si poplatky podľa Sadzobníka poplatkov Dexia banky Slovensko a.s. v platnom znení a všetky takéto poplatky účtuje na ľarchu účtu zriadeného na základe Zmluvy, ktorého sa poskytnutie služby týka, resp. na ľarchu akéhokoľvek účtu majiteľa účtu vedeného v banke“.

12. Žalovaný nepoprel a súd na základe dokazovania vykonaného vo veci nemal vážnejšie pochybnosti ani o skutočnosti, že na základe písomného návrhu žalovaného zo dňa 22.02.2010 označeného ako „Návrh majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytnutí služby Povolené prečerpanie na osobnom účte“ žalobkyňa a žalovaný uzavreli s poukazom na § 497 a nasl. a § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, všeobecné obchodné podmienky banky a zmluvu o osobnom účte aj zmluvu, predmetom ktorej je zriadenie služby povoleného prečerpania na účte žalovaného č. 8537914001 (ďalej len „zmluva o úvere vo forme povoleného prečerpania“). Podľa bodu 2. zmluvy „Výšku a dátum účinnosti debetného limitu banka oznámi majiteľovi účtu formou výpisu z technického systému banky doručeného na adresu na zasielanie výpisov v zmysle Zmluvy“. Podľa bodu 3. zmluvy: „Majiteľ účtu sa zaväzuje splácať čerpané peňažné prostriedky spolu s úrokmi za podmienok a v lehotách podľa VOP“. Podľa bodu 8. zmluvy: „V prípade konkludentného prijatia návrhu zmluvy bankou podľa § 275 ods. 4 Obchodného zákonníka, dôjde povolením čerpania debetného limitu na účte k platnému a účinnému uzatvoreniu zmluvy“. Podľa bodu 9. zmluvy: „Majiteľ účtu vyhlasuje, že pri podpise návrhu mu banka poskytla informácie podľa § 37 ods. 2 zákona o bankách v platnom znení, a že obdržal písomnú informáciu o poplatkoch súvisiacich s návrhom zmluvy, ktorá tvorí súčasť návrhu zmluvy“.

13. Podľa § 708 ods. 1 zákona č. 513/1991 Z.z. Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o bežnom účte, tzn. ku dňu 23.04.2009 (ďalej len „Obchodný zákonník“), zmluvou o bežnom účte sa zaväzuje banka zriadiť od určitej doby na určitú menu bežný účet pre jeho majiteľa.

14. Podľa § 708 ods. 2 Obchodného zákonníka na uzavretie zmluvy sa vyžaduje písomná forma.

15. Podľa § 709 ods. 1 Obchodného zákonníka banka je povinná prijímať na bežný účet v mene, na ktorú znie, peňažné vklady alebo platby uskutočnené v prospech majiteľa účtu a z peňažných prostriedkov na bežnom účte podľa písomného príkazu majiteľa účtu alebo pri splnení podmienok určených v zmluve vyplatiť mu požadovanú sumu alebo uskutočniť v jeho mene platby ním určeným osobám. Banka je povinná prijímať platby na bežný účet, vykonávať platby z bežného účtu a vykonávať zúčtovanie uskutočnených platieb v súlade so zmluvou o bežnom účte a v lehotách a za ďalších zákonom ustanovených podmienok pre poskytovanie bankových služieb.

16. Podľa § 710 Obchodného zákonníka ak je v zmluve určené, že banka vykoná do určitej sumy príkazy na platby, aj keď nemá na to potrebné peňažné prostriedky na účte, spravujú sa práva a povinnosti strán pri uskutočnení týchto platieb zmluvou o úvere (§ 497 a nasl.).

17. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

18. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.2008 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

19. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

20. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

21. Vychádzajúc z cit. ust. § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ. Zmluva o bežnom účte a zmluva o úvere, ktoré ako zmluvné typy upravujú ust. § 497 a nasl. a § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, patria síce medzi absolútne obchodné vzťahy, tzn. že vždy sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 261 Obchodného zákonníka). Nie je pritom rozhodujúci subjekt ani objekt záväzkového vzťahu, teda ani povaha účastníkov zmluvného vzťahu z hľadiska, či sú alebo nie sú podnikateľmi. Avšak v prípade, ak účastníkom takéhoto absolútneho obchodného záväzkového vzťahu je spotrebiteľ, takýto vzťah nadobúda aj spotrebiteľský charakter. V takomto prípade vzťah má zmiešaný spotrebiteľsko - obchodný charakter, ktorý sa prejaví v tom, že sa naň budú aplikovať aj normy spotrebiteľského práva ako *lex specialis*.

22. Súd nemal vážnejšie pochybnosti o tom, že zmluva o bežnom účte a zmluva o úvere vo forme povoleného prečerpania v prejednávanej spore majú charakter zmlúv spotrebiteľských, a že žalovaný má v právnych vzťahoch nimi založených postavenie spotrebiteľa. Záver, že žalovaný zmluvy uzavrel ako spotrebiteľ, teda že pri uzatváraní zmlúv nekonal v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, nebol medzi stranami sporný, a v konaní nevyšli najavo žiadne skutočnosti, ktoré by tento záver vážnejšie spochybnili. Súd tu poukazuje na samotnú argumentáciu žalobkyne v priebehu sporu, v rámci ktorej aplikuje normy spotrebiteľského práva (zákon č. 258/2001 Z.z. a č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pod). Veriteľom, s ktorým žalovaný zmluvy uzavrel, je banka, ktorej predmetom podnikateľskej činnosti podľa obchodného registra bolo a je o.i. poskytovanie platobných služieb, prijímanie vkladov a poskytovanie úverov.

23. Súd v prejednávanej veci považoval za preukázané, že dňa 23.04.2009 strany uzavreli platnú písomnú spotrebiteľskú zmluvu o bežnom účte, na základe ktorej žalobkyňa zriadila a viedla pre žalovaného osobný účet č. XXXXXXXXXXXX. Podľa posledného výpisu z tohto účtu predloženého žalobkyňou vyhotoveného za dobu od 01.08.2015 - 18.08.2015 žalobkyňa na účte ku dňu 18.08.2015 vykázala nulový zostatok s tým, že k 31.07.2015 bol na účte debetný zostatok vo výške 1.782,43 eur, a v období od 01.08.2015 - 18.08.2015 je vykázaná jedna debetná položka (úroky) -23,56 eur. Podľa tvrdení žalobkyne konečný nulový zostatok na tomto bežnom účte žalovaného ku dňu 18.08.2015 je dôsledkom internej transakcie banky, ktorou celkový konečný debetný zostatok na účte bol ku dňu 18.08.2015 vo výške 1.805,99 eur prevedený na vnútorný pohľadávkový účet banky.

24. Z výpisov z účtu žalovaného za dobu od 23.04.2009, tzn. od uzavretia zmluvy o osobnom účte, do 18.08.2015, kedy podľa tvrdenia žalobkyne došlo k uzavretiu tohto účtu (čl.236 - čl.364 spisu) a zosumarizovaného prehľadu žalobkyne v podaní zo dňa 03.04.2019 vyplýva, že za celú dobu vedenia účtu kreditné transakcie na účte (prijaté platby, pripísané úroky, vklady, vnútrobankové prevody, pripísané odmeny za platby kartou, úverové transakcie) predstavujú celkom objem 405.994,96 eur. Žalovaný z účtu reálne vyčerpal prostredníctvom platieb cez portál POS, výberom v hotovosti z bankomatov alebo inak, prevodmi na sporenie, vnútrobankovými prevodmi a úhradami splátok úveru celkom 407.424,09 eur. Rozdiel medzi žalovaným vyčerpanou sumou peňažných prostriedkov a sumou zaplatenou na účet tak predstavuje 376,86 eur. Celkový debetný zostatok, ktorý žalobkyňa vykazuje k 18.08.2015 vo výške 1.805,99 eur, po odpočítaní uvedených vyčerpaných prostriedkov vo výške 376,86 eur tak predstavuje 1.429,13 eur, a pozostáva zo zaúčtovaných úrokov a poplatkov. Z výpisov z účtu vyplýva, že posledný obrat na účte (vklad či výber) bol uskutočnený dňa 30.08.2013. Následne až do 18.08.2015, kedy podľa tvrdenia žalobkyne došlo k uzatvoreniu účtu, sú na účet pripisované debetné položky iba titulom úrokov a poplatkov.

25. Pokiaľ žalobkyňa žalobou požaduje vrátenie peňažných prostriedkov, ktoré žalovanému fakticky vyčerpal z účtu (reálne debetné operácie nad rozsah dohodnutého zostatku na účte), a ktoré predstavujú sumu 376,86 eur, súd žalobu v tejto časti považoval za dôvodnú a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť túto časť žalovanej istiny. Zvyšná časť žalovanej istiny 1.429,13 eur a žalované príslušenstvo predstavujú úroky a poplatky zaúčtované žalobkyňou do celkového debetného zostatku na účte 1.805,99 eur. Žalobkyňa tvrdí, že podľa uzavretých zmlúv, všeobecných obchodných podmienok, vývesky úrokových sadzieb na webovej stránke banky a sadzobníkov poplatkov má za dobu povoleného prečerpania prostriedkov na účte žalovaným nárok na úroky vo výške 16,9% ročne, za dobu nepovoleného prečerpania na účte na úroky vo výške 28 % ročne, a na poplatky zaúčtované do celkového debetného zostatku. Súd zastáva názor, že žalobkyňa nárok na tieto úroky a poplatky nevznikol, a to z nasledovných dôvodov:

26. Súd sa stotožňuje so žalobkyňou, že zriadenie povoleného prečerpania na bežnom účte je formou úveru, čo vyplýva nepochybne z cit. ust. § 710 Obchodného zákonníka, ako aj zo zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene zákona o obchodnej inšpekcii účinného do 11.06.2010 (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“), ako aj zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách účinného od 02.04.2010 (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Podľa cit. § 710 Obchodného zákonníka banka je v zásade povinná vykonávať výplaty a platby z bežného účtu, t.j. debetné operácie iba v rozsahu dohodnutého zostatku na bežnom účte. Nie je však vylúčené, aby banka vykonávala debetné operácie nad uvedený rozsah, pokiaľ sa na tom dohodne s majiteľom bežného účtu. V takom prípade má bežný účet povahu kontokorentného účtu, pričom z hľadiska záväzkových vzťahov ide o kombináciu zmluvy o bežnom účte a zmluvy o úvere. Zriadenie kontokorentného účtu vrátane jeho vedenia sa spravuje ustanoveniami o zmluve o bežnom účte. Ustanoveniami o zmluve o úvere sa spravujú iba práva a povinnosti strán pri uskutočňovaní platieb, resp. príslušných hotovostných výplat, ktorými je čerpaný dohodnutý úverový limit, a to v čase, keď majiteľ účtu nemá dostatok vlastných peňažných prostriedkov na svojom bežnom účte. Zmluva o úvere vo forme povoleného prečerpania peňažných prostriedkov bola v danej veci uzavretá ešte za účinnosti zákona č.258/2001 Z.z., ktorý bol ku dňu 11.06.2010 zrušený zákonom č.129/2010 Z.z.. Zákon č.129/2010 Z.z. bol prijatý z dôvodu harmonizácie vnútroštátneho práva s právom Európskeho spoločenstva a transpozície novej Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere do vnútroštátnej úpravy. V záujme dôslednej transpozície tejto smernice zákonodarca týmto zákonom úplne zrušil pôvodnú právnu úpravu spotrebiteľských úverov uskutočnenú zákonom č. 258/2001 Z.z.. V tomto kontexte je preto potrebné aj aplikovať jednotlivé ustanovenia pôvodného zákona č. 258/2001 Z.z..

27. Podľa § 2 písm. a) zákona č.258/2001 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

28. Podľa § 2 písm. b) zákona č.258/2001 Z.z. na účely tohto zákona sa zmluvou s spotrebiteľskom úvere rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

29. Podľa § 1 ods. 3 zákona č.258/2001 Z.z. zákon sa nevzťahuje na úver formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutý bankou iným spôsobom ako na kreditnú kartu; tým nie je dotknuté ustanovenie § 3 ods. 6. Kreditnou kartou sa na účely tohto zákona rozumie platobná karta, ktorá umožňuje dlžníkovi prístup k peňažným prostriedkom čerpaným do výšky úverového limitu povoleného veriteľom a dohodnutého s dlžníkom.

30. Podľa § 3 ods. 6 zákona č.258/2001 Z.z. pri úveroch formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom ako na kreditné karty (§ 1 ods. 3) alebo, ak nemožno určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov, musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o

a) úverovom limite, ak je stanovený,

b) ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená,

c) postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy.

Ak je na účte prípustné prečerpanie peňažných prostriedkov a toto prečerpanie trvá dlhšie ako tri mesiace, spotrebiteľ musí byť písomne informovaný o ročnej úrokovej sadzbe, poplatkoch a ďalších dôsledkoch.

31. Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

32. Podľa § 25 ods. 1 zákona č.129/2010 Z.z. právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

33. Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

34. Podľa § 10 ods. 1 zákona č.129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, musí obsahovať tieto náležitosti:

a) podľa § 9 ods. 2 písm. a), b), c), d), e), g) a u),

b) povinnosť spotrebiteľa kedykoľvek zaplatiť takýto úver na žiadosť veriteľa v plnej výške,

c) výšku poplatkov spojených so spotrebiteľským úverom od uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienky, za akých sa tieto poplatky môžu meniť.

35. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania je veriteľ povinný pravidelne informovať spotrebiteľa prostredníctvom výpisu z účtu alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, o

a) období, ktorého sa výpis z účtu týka,

b) výške čerpaných prostriedkov a dátumy ich čerpania,

c) zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume,

d) novom zostatku,

e) dátume a výške splátok spotrebiteľa,

f) uplatnenej úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru,

- g) všetkých uplatnených poplatkoch súvisiacich so spotrebiteľským úverom zaplatených v danom období,
h) minimálnej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť.

36. Podľa § 10 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. veriteľ je povinný oznámiť spotrebiteľovi aj písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, zvýšenie úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru alebo iných splatných poplatkov, a to najmenej 15 dní pred nadobudnutím účinnosti tejto zmeny, ak tento zákon v § 12 ods. 2 neustanovuje inak.

37. Podľa § 12 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. počas doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere je veriteľ povinný informovať spotrebiteľa o každej zmene úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi, a to najmenej 15 dní pred nadobudnutím účinnosti tejto zmeny, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak. Informácia zahŕňa výšku splátok, ktoré sa majú zaplatiť po tom, ako nadobudne účinnosť nová úroková sadzba spotrebiteľského úveru, a ak sa počet alebo frekvencia splátok zmení, podrobnosti o ich počte a frekvencii.

38. Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ustanovenie odseku 1 a § 10 ods. 3 sa nepoužije, ak sa zmluvné strany v zmluve o spotrebiteľskom úvere dohodnú, že informácia o zmene úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru sa bude spotrebiteľovi poskytovať pravidelne prostredníctvom výpisu z účtu, ak zmenu úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru spôsobuje zmena referenčnej sadzby; informáciu o novej referenčnej sadzbe je povinný veriteľ sprístupniť na svojom webovom sídle a aj vo svojich prevádzkových priestoroch.

39. Pôvodný zákon č. 258/2001 Z.z., za účinnosti ktorého strany uzavreli zmluvu o úvere formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na osobnom účte žalovaného, síce neobsahoval definíciu pojmu povoleného prečerpania ako formy spotrebiteľského úveru tak, ako to obsahuje už nový zákon č. 129/2010 Z.z. (§ 2 písm. e) zákona). Vychádzajúc však z negatívnej definície pôsobnosti zákona č. 258/2001 Z.z. (§ 1 ods. 3) je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že pôvodný zákon č. 258/2001 Z.z. sa vzťahoval aj na úvery vo forme povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou na kreditnú kartu, o ktorý sa jedná aj v danej veci. Zákon č. 258/2001 Z.z. neobsahoval osobitné ustanovenia týkajúce sa obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania tak, ako to zákonodarca už následne zakotvil v cit. ust. § 10 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., a ani výslovnú sankciu za prípadnú ich absenciu v zmluve vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z.). Zákon č. 258/2001 Z.z. v § 3 ods. 6 obsahuje výpočet informácií, o ktorých musel byť spotrebiteľ v prípade úveru formou povoleného prečerpania peňažných prostriedkov na bežnom účte poskytnutých bankou iným spôsobom ako kreditnou kartou alebo ak nebolo možné určiť ročnú percentuálnu mieru nákladov písomne informovaný v čase uzatvorenia zmluvy, a to informáciu o úverovom limite, ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, kedy bola zmluva uzatvorená a o podmienkach, za ktorých môžu byť zmenené alebo doplnené, a o postupe a spôsobe zániku a ukončenia zmluvy. Podľa dôvodovej správy k § 10 zákona č. 129/2010 Z.z. prax ukázala, že pri zmluve o úvere formou povoleného prečerpania: „...nemá opodstatnenie uvádzať všetky štandardné údaje požadované v ust. § 9. Ako príklad možno uviesť RPMN, ktorej vypovedacia schopnosť u tohto typu úveru je diskutabilná. Faktom je, že u tohto typu úveru nie je vopred známa výška úveru ani harmonogram splácania, a z tohto dôvodu nie je možné stanoviť RPMN.“. Porušenie informačnej povinnosti uvedenej v § 3 ods. 6 zákon č. 258/2001 Z.z. výslovne nesankcionuje tým, že by úver sa považoval za úver bez úrokov a bez poplatkov. Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. však veriteľ nemôže od spotrebiteľa požadovať úroky alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

40. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že by žalovaného ako spotrebiteľa v čase uzatvorenia zmluvy o úvere formou povoleného prečerpania bola vôbec informovala o výške úverového limitu, tzn. o samotnej výške spotrebiteľského úveru, a predovšetkým o ročnej úrokovej sadzbe a o poplatkoch platných v dobe, kedy zmluva bola uzatvorená, a tiež o podmienkach, za ktorých môžu byť zmenené alebo doplnené. Podľa bodu 2. zmluvy o úvere vo forme povoleného prečerpania: „Výšku a dátum účinnosti debetného limitu banka oznámi majiteľovi účtu formou výpisu z technického systému banky doručeného na adresu na zasielanie výpisov v zmysle Zmluvy. Podľa bodu 3. zmluvy o úvere vo forme povoleného prečerpania: „Majiteľ účtu sa zaväzuje splácať čerpané peňažné prostriedky spolu s úrokmi za podmienok a v lehotách

podľa VOP“. Podľa bodu 8 zmluvy o úvere: „V prípade konkludentného prijatia návrhu zmluvy bankou podľa § 275 ods. 4 Obchodného zákonníka, dôjde povolením čerpania debetného limitu na účte k platnému a účinnému uzatvoreniu zmluvy“. Podľa bodu 9 zmluvy: „Majiteľ účtu vyhlasuje, že pri podpise návrhu mu banka poskytla informácie podľa § 37 ods. 2 zákona o bankách v platnom znení, a že obdržal písomnú informáciu o poplatkoch súvisiacich s návrhom zmluvy, ktorá tvorí súčasť návrhu zmluvy“. Podľa výpisu z účtu adresovaného žalovanému na adresu jeho trvalého bydliska zo dňa 26.02.2010 (čl. 255 spisu) v kontexte s bodom 2. zmluvy o úvere vo forme povoleného prečerpania prvá informácia o výške povoleného debetného limitu je obsiahnutá v tomto výpise. Podľa výpisu výška debetného limitu platná ku dňu 26.02.2010 bola 1.000 eur, a žalovaný tieto prostriedky v mesiaci 02.2010 aj prvýkrát čerpal. Žalobkyňa ničím nepreukázala, že by tento výpis z účtu žalovanému bola aj skutočne doručila a takto ho písomne informovala o výške debetného limitu, resp. že by sa táto písomnosť bola skutočne dostala do dispozičnej sféry žalovaného (§ 45 Občianskeho zákonníka). Tu súd poukazuje na vyjadrenie žalovaného na pojednávaní dňa 23.06.2020, že keď prešiel do inej banky, nevedel vôbec, že žalobkyňa niečo dlží, čo vyvoláva pochybnosť o doručení výpisov žalovanému.

41. Čo však súd považoval v danej veci za rozhodné je skutočnosť, že tento výpis z účtu neobsahuje žiadnu informáciu o výške ročnej úrokovej sadzby a ani o výške poplatkov platných v dobe uzatvorenia zmluvy o úvere vo forme povoleného prečerpania. Žalobkyňa ničím nepreukázala, aké písomné informácie o akých poplatkoch a v akej ich výške podľa bodu 9. zmluvy o úvere vo forme povoleného prečerpania žalovanému poskytla, ktoré majú podľa zmluvy tvoriť jej súčasť. Žalobkyňa okrem listiny označenej ako „Návrh majiteľa účtu na uzatvorenie zmluvy o poskytovaní služby Povolené prečerpanie na osobnom účte“, žiadne iné listiny súdu nepredložila. Podľa bodu 3. zmluvy o úvere vo forme povoleného prečerpania: „Majiteľ účtu sa zaväzuje splácať čerpané peňažné prostriedky spolu s úrokmi za podmienok a v lehotách podľa VOP“. Podľa čl. III. bod U písm. 9. listiny „Všeobecné obchodné podmienky Dexia banky Slovensko a.s., platné od 01.12.2019, teda v čase uzavretia zmluvy o úvere vo forme povoleného prečerpania (ďalej len „všeobecné obchodné podmienky platné od 01.12.2019“): „Úroková sadzba je variabilná a je zverejnená v obchodných priestoroch banky a na internetových stránkach banky. Klient vyhlasuje, že bol pri podpise zmluvy informovaný o výške úrokovej sadzby. V prípade zmeny úrokovej sadzby nové úrokové sadzby najneskôr v deň účinnosti zmeny“. Všeobecné obchodné podmienky platné od 01.12.2019 žalobkyne teda tiež v čase uzavretia zmluvy neustanovovali žiadnu konkrétnu výšku úrokovej sadzby.

42. Tu súd s poukazom na širokú judikatúru súdov (viď nižšie) predovšetkým udáva, že tak podstatné náležitosti zmluvy o úvere ako je výška ročnej úrokovej sadzby, výška poplatkov a iné plnenia týkajúce sa ceny za službu, musia byť vždy dohodnuté jasne priamo v zmluve o úvere, nie v jej prílohách ako sú všeobecné obchodné podmienky, sadzobník poplatkov a pod., alebo iba zverejnením v obchodných priestoroch alebo na internetových stránkach banky. V záujme efektívneho fungovania finančných inštitúcií v bežnom živote je nepochybne plne opodstatnené akceptovať, že niektoré zmluvné dojednania môžu byť určené aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky alebo iné prílohy tvoriace súčasť zmluvy o úvere, prípadne vhodným spôsobom zverejnené. Avšak iba v prípade, že ide o menej podstatné vedľajšie náležitosti zmluvy o úvere. Je neprijateľné, aby dlžník v čase uzavretia zmluvy o úvere nevedel, aká bude miera nákladov spojených s úverom, ktorý mu bude poskytnutý, teda aká bude výška odplaty za služby mu poskytnuté (v danom prípade ani to, v akej výške mu debetný limit bude povolený), a nemohol sa tak rozhodnúť, či je vôbec ochotný do zmluvného vzťahu s veriteľom vstúpiť. Taktiež je neprijateľné, aby všeobecné zmluvné podmienky, ktoré nie sú opatrené podpisom spotrebiteľa a sú iba prílohou zmluvy o úvere, obsahovali bez ďalšieho vyhlásenie spotrebiteľa, že pri podpise zmluvy o úvere bol informovaný o výške úrokovej sadzby. Navyše, iba formálne, bez uvedenia konkrétnej výšky úrokovej sadzby.

43. Preto súd v danej veci prijal záver, že strany individuálne v zmluve o úvere vo forme povoleného prečerpania nedojednali žiadne konkrétne úroky a poplatky za úver poskytnutý žalovanému vo forme povoleného prečerpania. Žiadne poplatky individuálne nedojednali strany ani v zmluve o bežnom účte, ktorá v čl. VI. bod 4 poukazuje všeobecne iba sadzobník poplatkov. Vychádzajúc z § 4 ods. 4 ods. zákona č.258/2001 Z.z. žalobkyňa preto nemôže požadovať od žalovaného ako spotrebiteľa žiadne úroky a poplatky, ktoré neboli uvedené v zmluve o bežnom účte a zmluve o úvere vo forme povoleného prečerpania.

44. Správnosť uvedeného názoru potvrdzuje predovšetkým samotný zákonodarca opätovným zavedením ust. § 9 ods. 9 (obdobného § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z.) do zákona č.129/2010 Z.z., a to zákonom č.106/2014 Z.z. s účinnosťou od 01.06.2014, podľa ktorého od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie, ktoré nie sú ustanovené zákonom alebo uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Podľa dôvodovej správy k zákonu č.106/2014 Z.z.: „V súlade s lepšou ochranou práv spotrebiteľa sa zavádza pôvodná právna úprava spotrebiteľských úverov, podľa ktorej úrok, poplatky alebo akékoľvek iné plnenie musia byť uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere a v žiadnom prípade nie v jej prílohách. V tejto súvislosti poukazujeme aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 3512/11 z 11.11.2013, ktorým ústavný súd potvrdil, že náležitosti spotrebiteľských zmlúv týkajúce sa úrokov, poplatkov a iných vedľajších dojednaní týkajúcich sa ceny nemôžu byť súčasťou všeobecných obchodných podmienok, ale musia byť priamo súčasťou spotrebiteľskej zmluvy (listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája teda svoj podpis)“.

45. Podľa výpisu z účtu žalovaného ku dňu 30.09.2013 žalobkyňa ku dňu 02.09.2013 znížila povolený debetný limit na účte žalovanému na nulu. Následne sa dlh žalovaného tak, ako to žalobkyňa tvrdí v žalobe, navyšoval z právneho titulu tzv. prekročenia, ktoré upravuje cit. ust. § 18 zákona č. 129/2010 Z.z., a ktoré sa podľa prechodného cit. ust. § 25 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. vzťahuje aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti zákona č.129/2010 Z.z..

46. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. ak ide o zmluvu o otvorení bežného účtu a existuje možnosť, že sa spotrebiteľovi umožní prekročenie, veriteľ je povinný informovať spotrebiteľa pravidelne v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, podmienkach, ktoré upravujú jej uplatňovanie, indexe alebo referenčnej sadzbe, ktorá sa vzťahuje na pôvodnú úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, sankciách, úrokoch z omeškania a poplatkoch za toto prekročenie a podmienkach, za ktorých sa tieto poplatky môžu meniť.

47. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ak ide o prekročenie, ktoré trvá viac ako jeden mesiac, veriteľ bezodkladne informuje spotrebiteľa písomne alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi o

- a) prekročení,
- b) výške prekročenej čiastky,
- c) úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru,
- d) akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania,
- e) iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov.

48. Inštitút prekročenia na bežnom účte pôvodný zákon č. 258/2001 Z.z. pre účely tohto zákona nedefinoval. Tento inštitút zadefinovalo až ust. § 2 písm. f) nového zákona č.129/2010 Z.z., a to tak, že prekročením je automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Ide teda o faktické sprístupnenie peňažných prostriedkov veriteľom, pri ktorom umožní spotrebiteľovi disponovať s peňažným prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Splatnosť takéhoto nepovoleného prekročenia nastáva v okamihu jeho vzniku, teda v okamihu vzniku debetného zostatku na bežnom účte. Samotný nárok veriteľa na úroky pri tomto prekročení nie je vecou zmluvného dojednanja, ale vyplýva zo zákonnej úpravy Obchodného zákonníka (§ 714 a § 502 Obchodného zákonníka) a cit. § 18 zákona č. 129/2010 Z.z.. Pokiaľ však ide o konkrétnu výšku úroku, aj tu spotrebiteľovi musí byť konkrétna výška debetného úroku pri podpise zmluvy o bežnom účte a pri vzniku debetu známa.

49. Podľa čl. III. písm. T bod 9. „Všeobecných obchodných podmienok Dexia banky Slovensko a.s.“ platných od 01.01.2009 (ďalej len „všeobecné obchodné podmienky platné od 01.01.2009“): „ Suma čerpaných prostriedkov nad výšku debetného limitu je úročená úrokovou sadzbou uvedenou v bode 12 tejto časti článku III. VOP zvýšenou o sankčný úrok vo výške uvedenej v sadzobníku“. Podľa čl. III. písm. T bod 12 všeobecných obchodných podmienok platných od 01.01.2009: „Úroková sadzba je variabilná a je zverejnená v obchodných priestoroch banky a na internetových stránkach banky. Banka sa zaväzuje zverejniť nové úrokové sadzby najneskôr v deň účinnosti zmeny“. Obdobnú úpravu obsahujú

aj „Všeobecné obchodné podmienky Dexia banky Slovensko a.s.“ platné od 01.12.2009 (čl. III. písm. T, body 9 a 10).

50. Žalobkyňa tvrdí, že žalovaného ako spotrebiteľa informovala o úrokoch pri nepovolenom prekročení pri uzatvorení zmluvy o bežnom účte a priebežne aj následne (§ 18 zákona č. 129/2010 Z.z.) poskytnutím informácií vo všeobecných obchodných podmienkach, s ktorými oboznámenie žalovaný potvrdil, výpismi z účtu, z ktorých vyplývajú všetky obraty a rozsah prekročenia, výveskou úrokových sadzieb na svojej webovej stránke a v obchodných priestoroch banky. Toto tvrdenie korešponduje s vyššie citovanými článkami všeobecných obchodných podmienok banky, ktoré v časti úrokov iba všeobecne odkazujú na vývesku úrokových sadzieb na webovej stránke banky a ich zverejnenie v obchodných priestoroch banky. Žalobkyňa však ani tu predovšetkým nepreukázala existenciu individuálnej dohody strán o konkrétnej výške úrokov pre nepovolenom prekročení. Preto žalobkyni s poukazom na § 4 ods. 4 zákona č. 258/2001 Z.z. nemožno priznať ani požadované úroky vo výške 28 % ročne z nepovoleného prekročenia.

51. Výška úrokovej sadzby v dvojstrannom vzťahu nemôže byť výsledkom jednostranného rozhodnutia veriteľa, ale musí byť výsledkom vzájomnej dohody strán. Podľa cit § 502 Obchodného zákonníka dlžník je od doby poskytnutia peňažných prostriedkov povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Žalobkyňa ničím nepreukázala, že by sa so žalovaným ako dlžníkom dohodla o tom, že nepovolené prekročenie sa bude úročiť práve sadzbou 28% ročne. Jednostranné oboznámenie dlžníka s úrokovými sadzbami veriteľom prostredníctvom vývesky úrokových sadzieb na webovej stránke banky alebo ich zverejnením v obchodných priestoroch banky nie je možné považovať sa dohodu. Na jednej strane je nepochybne nereálne žiadať na veriteľovi úroky a každú ich zmenu zahrnúť vždy priamo do zmluvy. Určovanie úrokov a ich zmeny sa však na strane druhej nemôžu diať jednostranne veriteľom, bez možnosti spotrebiteľa sa k nim vyjadriť a prípadne ich nepriať. Tu súd poukazuje na § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za individuálne dojednané zmluvné podmienky sa nepovažujú také podmienky, s ktorými sa spotrebiteľ mal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Preto ani úroky a poplatky zverejnené na webovej stránke banky alebo v jej obchodných priestoroch nemôžu predstavovať individuálne dojednané vyjednanie, nakoľko spotrebiteľ síce mal možnosť sa s nimi oboznámiť, ale nemal možnosť nijako ovplyvniť ich obsah.

52. Súd ďalej dáva do pozornosti, že žalobkyňa úverový limit povoleného prečerpania na účte žalovanému znížila na nulu ku dňu 02.09.2013, k uzatvoreniu účtu však pristúpila až ku dňu 18.08.2015, teda až cca po 2 rokoch. Povinnosťou žalobkyne podľa cit. § 18 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. bolo pritom bezodkladne po prekročení informovať žalovaného ako spotrebiteľa písomne alebo na inom trvanlivom médiu o prekročení, výške prekročenej čiastky, úrokovej sadzbe spotrebiteľského úveru, akýchkoľvek uplatniteľných sankciách, poplatkoch alebo úrokoch z omeškania a o iných možnostiach riešenia tohto prekročenia vrátane ponuky iných úverových produktov. Splnenie tejto povinnosti v žiadnom prípade nemôže nahradiť poskytnutie všeobecných obchodných podmienok žalovanému pri uzatvorení zmluvy o bežnom účte, ktoré navyše neobsahujú žiadne konkrétne informácie v tomto smere, ani výveska úrokových sadzieb na webovej stránke banky, či zverejnenie všeobecných obchodných podmienok alebo úrokových sadzieb a sadzobníka poplatkov na webovej stránke banky v čase uzatvorenia tejto zmluvy, prípadne neskôr. Trvanlivým médiom podľa § 2 písm. m) zákona č. 129/2010 Z.z. sa rozumie každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií. Splnenie tejto informačnej povinnosti nemohli zabezpečiť ani mesačné výpisy z účtu adresované žalovanému, nakoľko obsahujú iba informáciu o účinnosti aktualizácie, resp. zmeny všeobecných obchodných podmienok alebo sadzobníkov, bez toho, aby boli žalovanému aj doručené. Výpisy iba odkazujú na webovú stránku banky. Navyše, ako už súd vyššie uviedol, žalobkyňa ničím nepreukázala, že by sa tieto písomné výpisy sa dostali vôbec do dispozičnej sféry žalovaného (§ 45 Občianskeho zákonníka).

53. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 15.10.2015 č.k. 9C 113/2015-51 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.11.2016 č.k. 21Co 10/2016-72, ktorým súd určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.12 všeobecných obchodných podmienok v znení: „Pri zúčtovaní poplatkov môže dôjsť k nepovolenému prečerpaniu bežného účtu. Po dobu nepovoleného prečerpania je majiteľ účtu povinný platiť z prekročenej čiastky úrok vypočítaný

na základe úrokovej sadzby, úrok pri nepovolenom prečerpaní účtu“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná. V odôvodnení rozsudkov súdy skonštatovali, že takéto dojednanie umožňuje veriteľovi vytvárať nepovolený debetný zostatok na bežnom účte a úrokovať ho vysokým úrokom vo výške 28 % ročne (úroky dosahujúce takmer trojnásobok úrokových sadzieb bánk pri spotrebiteľských úveroch), a to napriek tomu, že dlžníkovi žiadne peňažné plnenie vo forme napr. úveru neposkytuje. Takáto zmluvná podmienka je v neprospech spotrebiteľa, je hrubo nerovnovážna, a preto neplatná. Tu súd poukazuje na § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi.

54. Súd tak, ako to skonštatovali aj súdy v rozhodnutiach uvedených v bode 53. odôvodnenia tohto rozsudku zastáva názor, že ročný úrok vo výške 28% podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo odporuje zákonu a dobrým mravom (§ 39 a § 3 Občianskeho zákonníka). Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto dohodu o výške ročného úroku za poskytnutie úveru vo výške 28 % ročne považovať za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedený záver potvrdili súdy napr. v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.09.2011 sp.zn. 3Co 3/2011, rozhodnutí Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.08.2014 sp.zn. 10Co 325/2014, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09.11.2010 sp.zn. 17Co 313/2010 a ďalších. Napríklad tiež Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 17Co 138/2017 zo dňa 21.11.2017 uviedol: „Ročný úrok dosahujúci úroveň 28 % podstatne prevyšuje úroky obvykle požadované na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (12 %), čo je v priamom rozpore so zákonom, ako i s dobrými mravmi. Vychádzajúc z ustálenej praxe súdov je preto potrebné považovať dohodu o výške ročného úroku v miere 28 % za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a ktorá je ustanovením, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Uvedené potvrdili súdy pri svojej rozhodovacej činnosti (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 09. 2011, sp. zn. 3Co/3/2011, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 13. 08. 2014, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 09. 11. 2010, sp. zn. 17Co/313/2010). Nemecký BGH v rozsudku z 13. 3. 1990 AZ XI ZR 252/89 vyhlásil úver s rozdielom o 12 % percentuálnych bodov oproti priemeru na trhu pre obdobný úver za nemravný a žalobu zamietol pre rozpor plnenia s dobrými mravmi (civilnoprávna úžera). Švajčiarsky spolkový súd znížil v roku 1967 rozhodnutím z 1.4.1967 úrokovú sadzbu v prípadoch úverov pre spotrebiteľov z 26 % na 18% a sadzbu 26 % vyhlásil za odporujúcu dobrým mravom.“

55. Správnosť vyššie uvedených záverov súdu potvrdzujú mnohé rozhodnutia súdov, ako napr. rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 17.05.2018 sp.zn. 10Co 43/2018, ktorý sa vyporiadava o.i. aj s argumentáciou žalobkyne obdobnou v danom spore nasledovne: „16. Správne konštatoval okresný súd, že dodávateľ služby (žalobca) nepreukázal, že v žalobe uplatňovaný nárok je výsledkom individuálneho dojednania zmluvných strán. 17. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na oprávnenie banky zúčtovať si poplatky, ani obsah samotnej zmluvy, ani obsah Všeobecných obchodných podmienok nezakotvuje, v akej konkrétnej výške je banka oprávnená zúčtovať si poplatky na ľarchu osobného účtu majiteľa. Teda, ani v neoddeliteľnej súčasti zmluvy o poskytovaní bankových produktov a služieb o zriadení osobného účtu, t.j. Všeobecné obchodné podmienky neobsahujú dojednanie o konkrétnej výške poplatkov a pre prípad ktorých konkrétnych úkonov účastníci zmluvy poplatky dojednali. Iba odkaz vo Všeobecných obchodných podmienkach na Sadzobník poplatkov banky aj za situácie, že majiteľ účtu vyhlásil, že pred podpisom zmluvy sa oboznámil s poplatkami súvisiacimi s príslušnou zmluvou - zákonnú požiadavku individuálneho dojednania nespĺňa. O to viac, že oprávnenie banky zúčtovať si poplatky na ľarchu osobného účtu majiteľa bolo zakomponované do formulárovej zmluvy pripravenej vopred dodávateľom služieb, obsah ktorej spotrebiteľ ovplyvniť nemohol, musel ju prijať ako celok. Zmluvná podmienka je svojim obsahom všeobecná, je neadresná, splynula s ostatnými zmluvnými podmienkami. Argumentáciu odvolateľa, že Všeobecné obchodné podmienky vo svojich konkrétnych ustanoveniach vymedzujú povinnosť žalovanej, oprávnenie banky na poplatky a na úrok z nepovoleného prečerpania s odkazom na Sadzobník poplatkov, nemožno akceptovať. Sadzobník poplatkov je interným dokumentom žalobcu (banky), svojou povahou nenapĺňa charakteristiku vzájomnej dohody, vzájomného dojednania zmluvných strán, dodávateľ služieb/banka tento dokument môže v priebehu trvania zmluvného vzťahu

meniť (a aj mení) kedykoľvek, vrátane aj výšky poplatkov v ňom uvedených. 18. Pokiaľ odvolateľ tvrdí, že zákon o platobných službách výslovne neustanovuje požiadavku individuálneho dojednaní poplatkov, podľa názoru odvolacieho súdu v súdnej veci je podstatné, že požiadavku individuálneho dojednaní o poplatkoch, úrokoch v spotrebiteľskej zmluve vyžaduje vnútroštátna norma - zákon č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ktorá norma uvedenie údajov o výške poplatkov, úrokov v spotrebiteľskej zmluve zaraďuje medzi obligatórne obsahové náležitosti takejto zmluvy a ich neuviedenie sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou. 19. Krajskému súdu je známe rozhodnutie Súdneho dvora EÚ č. C-42/15 o výklade Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ odvolateľ argumentuje závermi uvedeného rozhodnutia, že ide o analogickú aplikovateľnosť, t.j. v tom smere, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument a že náležitosti zmluvy môžu byť obsiahnuté aj v Obchodných podmienkach alebo v Sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, bolo by možné s týmto odvolacím argumentom súhlasiť, avšak za situácie, ak by Všeobecné obchodné podmienky obsahovali nie iba všeobecný odkaz na Sadzobník, ale vo Všeobecných obchodných podmienkach by bolo konkrétne s rešpektovaním individuálneho charakteru zmluvného vzťahu vymedzené a dojednané pre aké prípady a v akej výške zmluvné strany dojednali poplatky, za ktoré konkrétne úkony, v akej výške. Obdobný záver platí aj vo vzťahu k úrokom z úveru. V riešenom zmluvnom vzťahu takýto individuálny charakter dojednaní o nároku na poplatky a nároku na úrok neobsahuje ani samotná zmluva a nie sú vyšpecifikované uvedené ukazovatele (údaje, nároky) ani vo Všeobecných obchodných podmienkach tvoriacich neoddeliteľnú súčasť spotrebiteľskej zmluvy.

56. Taktiež podľa rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.11.2017 sp.zn. 17Co 138/2017: „Z dokazovania bolo nepochybne zistené, že samotná zmluva neupravuje konkrétne aké odplaty za služby, resp. sankcie by bol a za akých podmienok žalovaný povinný platiť, táto len odkazuje na Sadzobník poplatkov a VOP. Úrokové sadzby produktov, Sadzobník a ani VOP neboli individuálne dojednané medzi stranami sporu. VOP a Sadzobník obsahujú podmienky, ktoré vypracovala a presadzuje Prima banka Slovensko, a. s. Keďže ide o tzv. firemné podmienky, v prípade uzatvárania zmlúv so spotrebiteľom, tieto musia byť ním individuálne dojednané, čo predpokladá aj ustanovenie § 53 ods. 2 OZ. Teda ide o také podmienky, s ktorými sa mal možnosť spotrebiteľ oboznámiť pred podpisom zmluvy a mohol ovplyvniť ich obsah. V zmysle § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ (v danom prípade žalobca) nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. VOP, na ktoré zmluva odkazuje, Sadzobník či Úrokové sadzby nemožno považovať za individuálne dojednané, čo spôsobuje ich neprijateľnosť. Individuálnosť ich dojednaní nie je daná ani tým, že na VOP, prípadne na Sadzobník poplatkov zmluva odkazuje. Nakoniec, neindividuálnosť dojednaní VOP vyplýva aj z toho, že neboli nikým podpísané ani odátumované. Pokiaľ odvolateľ argumentuje, že uvedené dojednanie o úroku obsahujú VOP k zmluve s odkazom na príslušný Sadzobník, Úrokové sadzby produktov, ide o dokumenty k zmluve formulárového charakteru, ktoré ak aj obsahujú dojednanie o poplatkoch, sankciách, odplate, toto splyva so všetkými nespočetnými informáciami do jedného celku tak, že priemerný spotrebiteľ v kontraktnej fáze zmluvy je viac dezorientovaný než seriózne dodávateľom informovaný o význame tejto podmienky. VOP predstavujú rozsiahly (v súdnej veci 39-stranový) súbor najrozmanitejších ustanovení s množstvom právnických, či ekonomických/„bankových“ termínov, v ktorých je problematické zorientovať sa osobe znalej práva, nielen ešte priemernému spotrebiteľovi.

57. Súd poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia súdov, ako rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19Co 55/2017 zo dňa 09.05.2017, sp.zn. 18Co 136/2017 zo dňa 25.06.2018, sp.zn. 6Co 148/2014 zo dňa 25.06.2015, a ďalšie.

58. Žalovaný požiadal súd o povolenie zaplatiť dlžnú sumu v splátkach. Súd vychádzajúc z § 323 ods. 3 a 4 Civilného sporového poriadku žiadosť žalovaného preskúmal a žalovanému povolil splátky vo výške 100 eur tak, ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku. Súd nemal pochybnosti o pomeroch žalovaného zistených jeho výsluchom na pojednávaní dňa 23.06.2020. Súd tak považoval za preukázané, že žalovaný podniká v lese a má tiež potraviny v C.. Jeho príjem z podnikateľskej činnosti, ktorý je jediným príjmom rodiny, mesačne predstavuje cca 700 eur. Z toho platí odvody a dane. Má exekúciu. Býva s manželkou v rodinnom dome v C.. Jeho manželka je bez zamestnania. Obaja majú vyživovaciu povinnosť k dvom maloletým deťom. Vychádzajú z týchto pomeroch žalovaného a výšky jeho peňažného dlhu súd zastáva názor, že určené splátky zodpovedajú zásade spravodlivej ochrany práva vyjadrenej v čl. 2 Civilného sporového poriadku, pri súčasnom určení, že v prípade omeškania s plnením čo i len

jednej splátky nastáva splatnosť celého plnenia. Vzhľadom splatnosť celého dlhu určenými splátkami, ktorá neprekročí 4 mesiace, nebude žalobkyňa na svojich právach neprimerane dotknutá.

59. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

60. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

61. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

62. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

63. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Obe strany boli v konaní úspešné čiastočne. Pomer úspechu žalovaného výrazne prevyšuje úspech žalobkyne (1.805,99 eur : 376,86 eur). Žalovaný tak má právo voči žalobkyni na pomernú náhradu trov konania. Žalovaný si nárok na náhradu trov konania neuplatnil. Zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú. Preto súd žalovanému žiadnu náhradu trov voči žalobkyni nepriznal.

Poučenie:

Proti výrokom I.- III. rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).